

— Η γυναίκα του τότε το είπε :

— Ξέρεις τί νά κάνουμε γιά νά τόν ξεφορτωθούμε ; Νά τού δώσουμε τάχα μιὰ παραγυ ελιά γιά τόν Διάβολο και νά τού ποῦμε νά πάη στην Κόλαση νά τόν βρῆ. Νά τού ποῦμε νά ζηρήσει ἀπό τόν Διάβολο τρία σακακιὰ φλουριά.

Δέ γάνει λοιπόν καιρό τ' ἀφεντιζό, τρέχει, βρῖσκει τόν Χάνς, και τού λέει πὸς ἐπειθὶ δὴν ἦταν ὁ πιὸ φιλοπότος τὸν ἴπρωτης, ἤθελε νά τόν στείλῃ σ' ἕνα θῆλυμα. Τότε λοιπὸν νά πάη στην Κόλαση, νά βρῆ τὸ Γέρο-Διάβολο, και νά τού πῆ νά τού δώσῃ τρία σακακιὰ φλουριά.

— Πολύ ευχαριστός, ἀποκρίθηκε ὁ Χάνς. Θέλω μονάχα νά μοῦ πῆτε ἀπὸ ποῦ θὰ πάω, γιατί δὲν ξέρω τὸ δρόμο.

— Ἐδοῦ ὁ ἀφέντης του τὰ χρειάστηκε, γιατί δὲν ἤξερε κ' αὐτὸς τὸ δρόμο. Γύρισε λοιπὸν σὴν γυναίκα του και τῆ ρώτησε τί νά πῆ.

— Κοιτῶς ποῦ εἶσαι ; τὸ ἀπάντησε ἐκεῖνη. Μήπως ἐγὼ τὸν ξέρω τὸ δρόμο ; Πές του νά τραβήξῃ ἴσια μπροστά, μέσ' ἀπ' τὸ δάσος. Και εἰτε φτάσῃ στην Κόλαση, εἰτε δὲ φτάσῃ ποτέ, τί μὰς νοιάζει ἔμας ; Ἐρεῖς μιὰ φορὰ θὰ τὸν ἔχουμε ξεφορτωθῆ...

Παῖε λοιπὸν ἀμέσως τ' ἀφεντιζό και λέει τὸν Χάνς :

— Θά τραβήξῃς ἴσια μπροστά μέσ' ἀπ' τὸ δάσος.

— Ἐτοίμασε λοιπὸν ὁ Χάνς τὰ πράγματά του, πήρε μαζί του ὄχι τὸν χειμῶνα γιά τὸ μαζονιὸν του ταξειδι — δύο φουγιές ψωμιά, ἕνα βαρέλι νερό, μιὰ νταμιάνια χρυσά, κ' ἕνα ἀρνί — τάρβαλε στὸν ὄμο του και ζίνησε νταμιὰ κει πὸν τοῖχε πῆ ὁ ἀφέντης του.

Σὺν πέρασε ὁμοῦ ὁ Χάνς τὸ δάσος, βρέθηκε μπρὸς ὁ ἕνα σταυροδρόμι και ἐπειθὶ δὲν ἤξερε ποῦ δρόμο νά πάη, στάθηκε ἐκεῖ. Ἐκείσε γάμο νά κοιταξοῖ, και περιμένε νά περάσῃ κανένας, γιά νά τὸν ρωτήσῃ ποῦς δρόμος ἔβγαζε σὴν Κόλαση.

— Σέ λίγο, πέρασε ἀπὸ κει ἕνας καβαλλάρης.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; τὸν ρώτησε ὁ Χάνς.

— Ἀπ' τὴν Κόλαση, ἀποκρίθηκε ὁ καβαλλάρης.

— Τότε στάσου μιὰ στιγμή νά οἰρωτήσω, τὸν φώναξε ὁ Χάνς.

Μὰ ὁ καβαλλάρης εἶπε πὸς βιαζότανε και δὲ σταθῆκε καθόλου. Δέ γάνει καιρό ὁ Χάνς, ἠρπάζετα, τρέχει, ἀρπάζει τ' ἄλογο ἀπ' τὴν οὐρά, και τὸ σταματᾷ σὴν στιγμή.

— Θά μοῦ δείξῃς τὸ δρόμο, εἶπε ὁ Χάνς. Θά πάμε μαζί, γιατί κ' ἐγὼ ἔχω δουλειὰ και θέλω νά πάω στην Κόλαση.

— Τί νά κάνῃ ὁ καβαλλάρης ἀνέλαβε νά τὸν δείξῃ τὸ δρόμο.

Πήγανε, πήγανε, πήγανε ὡποῦν τέλο φτάσανε σὴν μεγάλη σιδερένια πόρτα τῆς Κολάσεως. Μόλις φτάσανε ἐκεῖ, ἡ πόρτα ἀνοῖξε μοναχὴ τῆς, κ' ὁ καβαλλάρης μπῆκε μέσα. Μόλις ὁμοῦ μπῆκε μέσα ὁ καβαλλάρης, ἡ πόρτα ξανάκλεισε πάλι μοναχὴ τῆς. Κι' ἔτσι ὁ Χάνς ἔμεινε μόνος τὸν ἀπέξω.

— Θάρθουν νά μ' ἀνοῖξουν, σκέφτηκε και περίμενε.

Μὰ ὅσο κ' ἄν περίμενε, δὲν ἔρχοτανε νά τ' ἀνοῖξῃ κανένας. Ἄρχισε τότε ὁ Χάνς νά βροντᾷ στην πόρτα. Ὅσο δυνατὰ ὁμοῦ κ' ἄν βροντοῦσε τὸ κάκου. Τέλος, ὁ Χάνς ἔλασε τὴν ὑπομονή του. Δίνει μιὰ τῆς πούτας μὲ τῆ σιδερένια μαγκουρά του, τὴν κάνει θρῦναλλα, και μπῆει μέσα.

Μόλις μπῆκε μέσα, ἀναριθμητὰ μικρὰ διαβολάκια τὸν περιτριγύρισαν και τὸν ρώτησαν τί ἤθελε.

— Μὲ στέλνε ταφεντιζό μου, εἶπε ὁ Χάνς. Μόστρε νά ποῦ τὸ ἀφεντιζό σας τοῦ Διαβόλου νά μοῦ δώσῃ τρία σακακιὰ φλουριά...

Στὸ ἀκουσμα αὐτό, τὰ διαβολάκια ἄρχισαν νά σιδεραῖζον δαιμονισμένα. Ἐπειτα ἔπεσαν ὅλα μαζί ἀπῶν στοῦ Χάνς, κ' ἄρχισαν νά τὸν τραβοῦν, ἄλλα ἀπ' τὰ χέρια, ἄλλα ἀπ' τὰ πόδια, γιά νά τὸν βγάλουν ἔξω. Ὅταν ὁμοῦ ἔφταναν μερικὲς ἑστίες μὲ τὸ σιδερένιο ματσονιὸν ἠρπάζεσαν, ἄφρασαν τὸ Χάνς μοναχό, και πήγανε νά εἰδοποιήσουν τὸν ἀφέντη του, τὸν Διάβολο, ποῦταν ἀφροστος στὸ κεφίβατ ἀπ' τὸ ξύλο ποῦχε φρεῖ κάτω στὸ βυθὸ τῆς λίμνης ἀπὸ τὸ Χάνς.

Ὅταν ἄκουσε πὸς ὁ Χάνς εἶχε ἐρθῆ στην Κόλαση και εἶχε σπάσει και τὴν πόρτα, ὁ Γέρο-Διάβολος σκέφτηκε τὸ ξύλο ποῦχε φρεῖ τίς προάλλες, κ' ἄρχισε νά τρέμῃ ἀπ' τὸ φόβο του. Εἶπε λοιπὸν στὰ διαβολάκια :

— Ἀδῶστε του ὄχι, θέλει! Ἀς πάη ὄχι, θέλει! Κι' ἄς φάγῃ ἀμέσως, νά πάη στὸ καλό... Μονάχα μὴν τὸν ἀφήστε και ζυγώσῃ κοντὰ μου!

Τότε ὅλα τὰ διαβολάκια μαζί φύγανε τρεχάλα, πήρανε δέκα τσουβάκια χρυσά, και τὰ πήγαν ἀμέσως στὸ Χάνς, ποῦ περιμένεστην πόρτα. Ὁ Χάνς τὰ πήρε, τὰ φρότωσε ὅλα στὸν ὄμο του, και γύρισε σ' ἀφεντιζό του.

— Τάχασε τ' ἀφεντιζό του σὺν τὸν εἶδε.

— Αὐτὰ μοῦδωσε ὁ Διάβολος, εἶπε

ΔΙ' ὍΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες σὴν νεότητά τους

Οἱ ἀμελεῖς μαθητὰ και οἱ ἀνεπίδεκτοι μαθητῶς ἄς παρηγορηθοῦν. Τὰ μηδενικά ποῦ πέρνον στὸ σχολεῖο δὲν θὰ τους ἐμποδίσουν καθόλου νά προζήσουν σὴν ζωὴ και νά γίνουν ἴσως — γιατί ὄχι ; — μεγάλοι ἀνθρώποι. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τους μεγάλους ἄνδρες ἦσαν ἀμελεῖς ὡς μαθητὰ, ἀτακτοὶ και ἔξευθεῖσαν τους δασκάλους μὲ τὴν χονδροκεφαλιά τους και τὴν ἀμελεία τους. Ἴδου και σχετικὰ παραδείγματα :

Ὁ διάσημος ἄγγλος συγγραφεὺς Βάλτερ Σκόττ ἔδειξε τόσο ἀνακτότητα στις κλασσικὲς σπουδές, ὡστε τὴν ἐποχὴ ποῦ σπούδαζε στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἐδιμβούργου ὄλο ἀνεπαρκῶτος οἱ καθηγητὰ του τὸν κολανοῦσαν κἀθε στιγμή : Ἀν θὰ μπορούσε νά ἴσως τίποτε σὴν ζωὴ σου ἔτσι ἀνίκανος ποῦ εἶσαι ! Θά γίνῃς ἕνας ἀφροστος ἀσημῶς και τιποτένιος... Αὐτὸ ὁμοῦ δὲν ἐμποδῖσε τὸ Σκόττ νά γίνῃ ἕνας ἀπ' τους μεγαλειότερους συγγραφεῖς τῆς Ἀγγλίας. Ἐπίσης και ὁ Σουίφτ, ὁ συγγραφεὺς τῶν Ταξειδιῶν τοῦ Γουίλνερ, ἦταν τρομερὰ ἀμελεῖς και ἀνεπίδεκτος μαθητῶς, σὲ τέτοιο μάλιστα σημεῖο, ὡστε σταν ἔδωσε ἐξετάσεις γιά νά πάη τὸ διπλωμά του ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Δουβλίνου, ἀπέτρεξε τόσο παραπονοῦς, μάλιστα, ὡστε ἡ λεπτομέρεια τῆς κλασσικῆς ἀποτυχίας του διεδόθησαν ὄλο τὰ Ἀγγλικά Πανεπιστήμια. Γι' αὐτὸ δὲ ἀκρίβως σταν ὁ Σουίφτ ζήτησε νά μῆ σὴν Ὁξφόρδη, γιά νά συμπληρώσῃ τίς σπουδές του, ἡ συγκλήτος ποῦ εἶχε ἀκούσει τὰ τῆς κλασσικῆς ἀποτυχίας του ἀντίηθε και τὸν δεζή.

Ὁ Κοῦμπολτ ὡς μαθητῆς φανόταν τόσο ἀνεπίδεκτος μαθητῶς, ὡστε ὄλο οἱ καθηγητὰ του, και ἡ μητέρα του ἀκόμη, συμφώνησαν πὸς θὰ ἦταν ἄσποιο νά συνεχισῇ τίς σπουδές του.

Ὁ σοφὸς Αἰναιῶς ἦταν τόσο ἀμελεῖς, ὡστε οἱ γονεῖς του ἀναγκάσθησαν νά τὸν ἀποτραβήξουν ἀπ' τὸ σχολεῖο και νά τὸν βάλουν μαθητευόμενο σ' ἕνα ὑποδηματοποιεῖο!...

Ὁ Μέγας Ναπολέον ὡς μαθητῆς ἦταν τρομερὰ χονδροκεφαλός και ποῦν δύσκολα κατόρθωνε νά πέρη τὰ μαθητῶτα. Ὅταν ὁμοῦ μπῆκε σὴν Στρατιωτικὴ σχολὴ τῆς Μαρτέν, ἔδειξε καταπληκτικὴ ἀντίληψη κ' ἔγινε ὁ καλύτερος μαθητῆς.

Ἐπίσης και ὁ νικητῆς τοῦ Ναπολέοντος, ὁ μέγας Ἀγγλὸς στρατάρχης Γουέλλινγκτον, σταν ἦταν μαθητῆς, διακρινόταν γιά τὴν ἀμελεία και τὴν ἀδεξιότητά του.

Ὁ διάσημος γάλλος μαθηματικός Ἐρρικος Πουανκαρέ, ἕνας ἀπ' τους μεγαλειότερους μαθηματικούς τῆς Γαλλίας, σταν τὸ 1871 ἔδινε ἐξετάσεις γιά νά πάη τὸ διπλωμά του, πήρε ἕνα μηδενικό στὸ θέμα τῆς φωνητικῆς και ἕνα δύο μόνον στὰ μαθηματικά!...

Ἐπίσης ὁ Βίκτωρ Οὐγκὸ δὲν εἶχε κατορθώσει νά πάη διπλωμα ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο.

Τέλος ὁ διάσημος Ἴταλὸς ποιητῆς Ἀλφρέττ, ὡς μαθητῆς ἦταν τόσο ἀνεπίδεκτος μαθητῶς, ὡστε οἱ καθηγητὰ του ἤξισσαν ἐπισημῶς ἀπ' τους γονεῖς του, νά τὸν ἀποτραβήξουν ἀπ' τὸ σχολεῖο. Και οἱ γονεῖς του τὸν ἀπέσυραν.

ὁ Χάνς. Σὰς τάφερα.

Και τὸ εἶπε τότε ὁ ἀφέντης του :

— Χάνς, σοῦ εἶπα και προχτές πὸς ἀπὸ δὴ και πέρα δὲ σὲ χρειάζομαι σὴν ὑπηρεσία μου. Σοῦ δίνω λοιπὸν τὸ δικαίωμα νά κρατήσῃς τὰ μισὰ ἀπ' ὄχι, σιδοῦσε ὁ Διάβολος και νά φύγῃ.

Ὁ Χάνς δέχτηκε πρόθυμα νά φύγῃ μ' αὐτὸν τὸν ὄμο. Πῆρε λοιπὸν τὸ χρυσάφι ποῦ τὸν παρεχώρησε ὁ κύριός του, ἀποζαψέτησε τ' ἀφεντιζό του, και γύρισε στὸν πατέρα του τὸ γνέφο. Στὸν πατέρα του χάρισε ὄλο τὸν χρυσάφι και τὸ εἶπε :

— Πατέρα, ἐγὼ τώρα φεύγω. Ἀρκετὰ ἔμεινα στὸν ἀπάντω κόσμο. Θά γυρῶσω τώρα πάλι σὴν πατρίδα μου, κάτω σὴν θάλασσα.

Ἐτσι μίλησε ὁ Χάνς, κ' ἔπειτα ἀποζαψέτησε τὸν πατέρα του κ' ἔφυγε. Και κανεῖς ποτέ δὲν ξανάειδε τὸ Χάνς, τὸ γιὸ τῆς νεράιδας.

Ὅσο γιά τὸν πατέρα του, αὐτὸς ἔζησε πλούσιος κ' εὐτυχισμένος ὡς τὰ βασιεῖα του γηραιά.

Βγήκε ἄφρανα ὁ Διάβολος ἀπ' τὸ νερό και ἄρπαξε τὸ Χάνς ἀπ' τὸ λαιμό!